

LBRIS

We know
books

Alexandra Tiponuş-Cotuş

Cerul,
pământul
şi Rareş

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	11
Capitolul 1. Rădăcinile	17
Capitolul 2. Noi doi, înainte de tot	23
Capitolul 3. Casa a doi îngeri, unul a rămas	29
Capitolul 4. Ecoul unui suflet nevăzut	39
Capitolul 5. Un an de iubire, o clipă de prăbușire	45
Capitolul 6. Un zâmbet, o lacrimă și un diagnostic	51
Capitolul 7. Rareș – începutul unei lupte fără sfârșit	63
Capitolul 8. Nașterea sub semnul crucii	69
Capitolul 9. Subțire ca o speranță, puternic ca o rugăciune	73
Capitolul 10. Aici, mami! Încă lupt	81
Capitolul 11. Încă suntem aici	95
Capitolul 12. Unde bate inima, acolo e acasă	101
Capitolul 13. Am fost tot, dar nu destul	109

Capitolul 14. Pacea de dinainte	115
Capitolul 15. Din iubire, nu din judecată	121
Capitolul 16. Începutul sfârșitului	127
Capitolul 17. Între tăcere și renaștere	141
Capitolul 18.....	145

Cerul,
pământul
și Rareș

Capitolul 1

Rădăcinile

Am crescut printre oameni simpli, dar bogați fiecare în felul său. Nu cu bani, ci cu inima.

Oameni care nu neapărat vorbeau mult despre iubire, dar o arătau prin fapte mărunte. În casa copilăriei mele nu mirosea a parfumuri scumpe, ci a mâncare caldă, a rufe proaspăt spălate, a viață trăită cu rost.

Am fost mereu o copilă simplă. Nu-mi trebuiau lucruri scumpe ca să fiu fericită. Îmi confecționam vise din nimic și le țineam ascunse într-un colț de suflet unde doar eu aveam acces. Eram curioasă de nou, de frumos, de lume. Întrebam mult. Voiam să înțeleg totul. Mă uitam la cei mari și încercam să citesc pe fețele lor mai mult decât spuneau cuvintele.

Simțeam. Încă de pe atunci simțeam totul cu intensitate: bucuria, tristețea, liniștea, neliniștea. Uneori mă trezeam cu o apăsare în piept și nu știam de ce. Alteori aveam o bucurie fără motiv, ca și cum ceva bun urma să se întâmple. Și de cele mai

multe ori, simțeam când urma o schimbare. Nu o puteam opri, nu o puteam înțelege, dar o purtam în mine ca pe un semnal tăcut.

Simțeam durerea oamenilor, dar nu știam ce să fac cu ea. Simțeam și dragostea, chiar și atunci când nu era rostită. Și poate tocmai de aceea visam încă de atunci atât de mult la o familie.

Da, am avut încă de mică un vis, un vis care mi-a crescut în inimă de când mă știu: SĂ AM O FAMILIE A MEA. Nu știu exact de unde a venit dorința asta. Poate din siguranța pe care o

simțeam acasă. Poate din dorința de a păstra pentru totdeauna acel sentiment de împreună care m-a crescut. Voiam să fiu mamă, să am o casă în care să se audă râsete de copii, să pun masa pentru cineva drag, să am un om lângă mine căruia să îi pot spune „Hai acasă”... iar el să înțeleagă ce înseamnă acel „acasă”.

Uneori, îmi luam păpușile și le aranjam în jurul mesei. Le făceam mâncare imaginară și le spuneam povești. Mă visam mamă, soră, soție, stăpână a unei case calde, cu miros de mâncare și zgomote de pași. Aveam dintotdeauna o inimă care dorea să aparțină. Și un suflet care își dorea să iubească fără teamă.

Nu am fost un copil visător în sensul în care aș fi vrut să plec în lumi mari și necunoscute. Nu.

Eu visam să rămân. Să construiesc. Să țin. Visam un acasă care să nu se schimbe niciodată. Un loc sigur din care dragostea să nu plece.

Acum, privind înapoi, îmi dau seama că acel vis era mai mult decât o dorință. Era o nevoie. Nevoia de stabilitate, de căldură,

de continuitate. Și poate tocmai de aceea, viața, când a început să mă pună la încercare, m-a durut atât de tare acolo în locul în care crezusem cel mai mult. Dar despre acele clipe... voi vorbi mai târziu. Pentru că mai întâi vreau să așez pe hârtie această lumină. Acest început simplu și frumos care m-a format.

O copilă simplă, într-o lume modestă, totuși atât de bogată.

Anii au trecut unul câte unul și, dintr-o copilă visătoare, cu ochi mari și verzi și inimă plină de întrebări, am început să devin o adevărată domnișoară. La început cu pași mici, nesiguri, dar tot mai fermi în timp. În oglindă, chipul meu se schimba ușor. În mine însă, schimbarea era mult mai profundă. Nu mai eram doar o fetiță jucându-se cu păpuși. În mine începea să se contureze o femeie. Și nu una oarecare, ci una care învăța, clipă de clipă, să se simtă.

Într-o zi mi-am dat seama că zâmbetul meu atrage priviri. Că mersul meu avea ecou. Că sufletul meu visa altfel. Începusem să îmi aud gândurile mai clar, să îmi pun întrebări mai

adânci, să-mi fie teamă de lucruri pe care nu le înțelegeam încă, dar le simțeam aproape. O

schimbare blândă, dar inevitabilă. Ca o muzică pe care o auzi de departe, fără să știi de unde vine, dar care te face să o urmezi. Îmi priveam trupul în oglindă nu cu vanitate, ci cu uimire.

Mă întrebam cine e fata aceea care se naște în mine. Îmi era dragă și teamă de ea în același timp. O înțelegeam și o respingeam. O simțeam ca pe o soră necunoscută care se mută în aceeași

cameră cu mine și îmi răstoarnă toate păpușile, toate visurile. Dar tot ea era cea care îmi puneă în inimă o forță nouă: curajul.

Curajul să iubesc. Să aleg. Să plec. Să rămân. Să-mi doresc mai mult decât doar să visez. Curajul să construiesc. Dar curajul nu vine dintr-odată, ca o armură care te acoperă.

Vine în valuri. Vine uneori cu lacrimi. Alteori cu tăceri apăsătoare. Vine când nu-l chemi și dispăre când ai cea mai mare nevoie de el. Dar întotdeauna, întotdeauna, se întoarce. Pentru că o inimă crescută în lumină nu uită cum e să strălucească.

Așa am început să cresc. Nu doar în trup, ci și în alegeri. În tăceri. În iertări. În felul în care îmi purtam visurile în buzunar, fără să le mai arăt oricui. În felul în care mă uitam în jur și, deși lumea părea tot mai mare și mai zgomotoasă, eu știam: vreau să-mi păstrez liniștea.

Voiam să rămân eu. Și poate de aceea, chiar și când viața avea să mă clatine, în mine rămânea același vis mic, dar neclintit: să iubesc frumos. Să aparțin undeva. Să nu mă pierd. Îmi doream o viață simplă, dar plină de sens. Voiam să am o casă cu lumină, cu pași de copii și miros de viață. Să iubesc și să fiu iubită. Să știu că aparțin cuiva.

Pe dinafară, eram o tânără ca oricare alta. Mergeam la școală, îmi alegeam cu atenție hainele, îmi legam părul și îmi ascundeam emoțiile sub un zâmbet liniștit. Dar pe interior... trăiam intens fiecare clipă. Fiecare gând, fiecare schimbare, fiecare pas spre maturitate. Eram pregătită. Sau cel puțin așa credeam.

Pregătită să trăiesc. Să iubesc. Să aleg. Aveam în mine o forță tăcută, crescută din toate rădăcinile bune ale copilăriei. Credeam în bine. În oameni. În Dumnezeu. Și credeam că, dacă pornești din iubire, nu are ce să nu iasă bine. Dar viața nu ține cont întotdeauna de ceea ce credem noi. Ea vine cu ce are de dat. Cu frumosul, dar și cu încercările. Iar eu nu știam, nu aveam de unde să știu că toate acele vise curate aveau să fie puse la grea încercare.

Ceea ce a urmat... avea să-mi schimbe pentru totdeauna inima, privirea și tăcerea. În jurul meu, părinții care mi-au fost sprijin și liniște, familia, o soră care mi-a dat sens și o casă care mi-a fost adăpost și altar. În mine, o fetiță curioasă, apoi o adolescentă plină de visuri, o tânără femeie care își dorea să iubească și să rămână. Să nu se piardă niciodată din ceea ce fusese curat și frumos.

Dar timpul are felul lui de a întoarce paginile fără să întrebe. Uneori cu blândețe, alteori cu o brutalitate care nu iartă. Și nimeni nu ne pregătește cu adevărat pentru acel moment în care tot ce știam începe să se zdruncine. Când siguranța devine nesiguranță, când liniștea se rupe în bucăți, când iubirea... doare. A fost un timp în care am simțit că toate rădăcinile mele sunt smulse. Că nu mai am pământ sub picioare. Că viața, aceea în care crezusem cu toată inima, se transformă într-o lecție dură pe care eu nu o cerusem.

Și totuși, exact acolo, în mijlocul prăbușirii, am învățat cine sunt. Pentru că o inimă care a fost cândva plină de lumină nu uită niciodată drumul înapoi, oricât ar fi de rănită. Și o femeie care a

fost crescută cu dragoste adevărată nu se pierde niciodată... ea se transformă.

Povestea care urmează nu e ușoară. Dar e a mea, a noastră. Și o voi spune exact cum a fost: cu sinceritate, cu durere, cu rușine uneori, cu mult curaj alteori... Și sunt sigură că poate cineva se va regăsi pe alocuri. Așa a început totul. Nu cu o poveste de dragoste, nici cu o tragedie. Ci cu mine, o fată care a crescut din visuri și răspunsuri întârziate, care a iubit simplu, a căzut fără să știe cum se cade și a învățat, pas cu pas, să se ridice altfel decât a fost. Ce-a urmat nu a fost ușor. Dar nici întâmplător. Pentru că, uneori, rădăcinile nu te țin în loc, te pregătesc pentru ce urmează.

Rădăcinile adânci salvează, chiar și în furtună.

Capitolul 2

Noi doi, înainte de tot

Viața mea părea să urmeze cursul firesc, liniștit, ca o apă care cunoaște drumul spre vale.

Eram la sfârșit de liceu, cu sufletul prins între două lumi: copilăria care se stingea încet și maturitatea care bătea la ușă cu pași tot mai clari. Nu știam exact ce va urma, dar știam sigur că îmi doream să-mi câștig singură drumul. Nu pentru că mi-ar fi lipsit vreodată ceva, din contră. Simțeam nevoia să contribui, să cresc, să încep să-mi construiesc viața cu propriile mâini.

Așa am ales să mă angajez, foarte entuziasmată de ideea în sine, dar în același timp timidă și hotărâtă, pentru început, într-un magazin de cartier. Un loc simplu, fără pretenții, dar cu un farmec aparte. Un loc în care toată lumea se cunoștea, toată lumea avea timp să îți ofere un zâmbet, o vorbă bună. Era un cartier obișnuit, dar pentru mine avea să devină locul unde totul s-a legat. Locul în care l-am cunoscut pe EL.

El era parte din acel cartier, crescut acolo, cunoscut de oameni, cu un fel cald de a privi și o prezență care nu trecea neobservată. Nu ne-am vorbit mult la început, dar privirile noastre spuneau mai mult decât cuvintele. Era ceva în felul în care trecea pragul magazinului, în glumele lui scurte, în zâmbetul pe care încerca să-l ascundă când mă vedea. Și în mine, ceva se trezea. A fost o iubire care n-a cerut voie. N-a avut plan, n-a avut strategie. A fost pur și simplu... dragoste. Adevărată, sinceră, din aceea care, atunci când vine... schimbă tot. Ne-am apropiat fără grabă, dar cu o intensitate pe care niciunul dintre noi nu o putea nega. Vorbeam despre nimicuri și parcă despre tot în același timp. Orele zburau, zilele parcă aveau alt ritm.

Simțeam că el mă vede cu adevărat, dincolo de zâmbete și politețuri. Simțeam că pot fi eu copilul visător, femeia în devenire, inima deschisă care nu mai voia să se ascundă.

În inima mea creștea o siguranță tăcută: „El e. Cu el o să fie”. Și totul părea să se confirme:

felul în care mă ținea de mână, cum îmi asculta poveștile, cum își făcea planuri și mă includea în ele. Mă simțeam aleasă. Mă simțeam văzută. Iar pentru o fată crescută cu vise curate și simțiri adânci, asta era tot ce conta. Îl simțeam.

Viața nu a fost tocmai ușoară pentru el, cred că asta m-a sensibilizat și mai mult. O adolescență în care una dintre rădăcinile lui, mama, s-a desprins de pământ și s-a înălțat spre cer. Crescut alături de sora lui, în continuare de tată... un tată care le-a oferit totul. Cred că, dacă se putea, le oferea chiar și

imposibilul, doar ca să le fie bine. Tatăl lui era un om tăcut, dar puternic. Un munte de om care, deși își purta durerea în piept, nu și-a permis niciodată să o arate. Le-a fost sprijin, le-a fost acasă, le-a dat tot ce putea să nu le lipsească nimic, să îi ajute să ducă cumva „pe picioare” lipsa mamei. Dar uneori, știți... din prea multă dorință de a da tot, riști să nu mai lași copilului loc să învețe singur. Să lupte. Să-și construiască propriile limite. Fără să vrei, poți să-l faci să creadă că lumea îi e datoare cu totul. Sora lui... o prezență discretă, dar esențială. Între ei era o legătură care nu avea nevoie de explicații.

Crescuseră împreună, cu aceeași lipsă și aceeași sete de siguranță. Amândoi aveau o lipsă în suflet pe care nimeni nu a mai putut s-o umple vreodată. O maturizare forțată, care a lăsat urme adânci.

Dar tocmai această rană veche, acel fel de a duce lumea pe umeri fără să o plângă m-a făcut să îl privesc altfel. Să îl înțeleg. Să îl iubesc și mai tare. Lângă el, aveam să învăț că iubirea nu e mereu un cântec liniștit. Uneori e o rugăciune tăcută, alteori e o așteptare. Un fel de a sta aproape chiar și atunci când celălalt pare departe. Dar atunci, la început, era primăvară în sufletul meu. Era credința aceea pură că iubirea vindecă tot. Și poate chiar o făcea.

Îmi amintesc și acum felul în care îmi rostea numele, ca pe o promisiune. Felul în care tăcea când avea ceva greu în suflet, dar mă căuta cu ochii, sperând că o să-l înțeleg fără să spună.

Și îl înțelegeam. Asta a fost mereu darul și blestemul meu: să simt ce nu se spune.

În acele zile, lumea mea era mică, dar întreagă. El, eu, visele noastre, acel „noi” care începuse să crească timid, dar puternic. Nu aveam totul, dar aveam iubirea. Și pe atunci, credeam că iubirea e de ajuns. Avea o forță tăcută, dar și o fragilitate ascunsă în spatele gesturilor sigure.

L-am iubit cu totul: cu trecutul lui, cu rănilile, cu umbrele care îl urmăreau în tăcere. Nici nu conta ce făceam. Era de ajuns că eram împreună. Simțeam că timpul avea altă viteză lângă el. Că toate nesiguranțele mele se topeau în brațele lui. Și că în privirea aceea adâncă, uneori prea tristă pentru vârsta lui, găseam o casă. Îmi dăruia flori culese din grădinile altora, cu zâmbetul acela ștrengar, și le purtam ca pe cele mai scumpe buchete. Îmi scria bilețele stângace, dar pline de adevăr. Îmi asculta visele cu răbdare și îmi spunea că le vom face împreună. Era tânăr, dar vorbea despre viitor cu o seriozitate care mă liniștea.

Nu era doar îndrăgostit, era prezent. Eram două suflete tinere, dar parcă din alt timp. Fără rețele, fără agitație, doar noi doi, o bancă, o plimbare, o îmbrățișare care spunea totul.

Și într-o zi, a rostit: „Vreau să fii a mea”.

Nu a fost o întrebare. A fost o alegere. A fost începutul. Nu doar al unei relații, ci al unei vieți trăite cu inima deschisă. Nu știam atunci cât de mult aveam să iubesc. Nici cât avea să doară.

Dar în acea clipă, în acel „vreau să fii a mea” m-am predat unei iubiri pe care am crezut-o destin. Și poate că a fost. Pentru că unele povești nu se scriu cu cerneală, ci cu tot ce ești.